

Het lijden van Bomans, de lol van de boswachter

ACHTERGROND GODFRIED BOMANS

- Beroemd schrijver logeerde 40 jaar geleden op Rottumerplaat
- Boswachter uit Sellingen wél helemaal thuis op zee

Door Marcel Looden

Rottummerplaat/Sellingen Het is deze week veertig jaar geleden dat Godfried Bomans op Rottumerplaat verbleef. Hij ging er bijna kapot aan de eenzaamheid en stierf een half jaartje later. Zijn vaste opvolger heet Nicco de Vries. Hij is boswachter in Sellingen maar ook de vaste vogelteller op het eiland, op 'zijn' eiland. Waar de schrijver leed, heeft de boswachter altijd lol.

Zaterdag 10 juli. Eén uur 's middags. Een half uur geleden is de boot weggevaaren. Ik ben nu werkelijk

”
Jan
Wolkers
sprak me
veel meer
aan

Zo begint het dagboek dat Godfried Bomans bijhield tijdens zijn verblijf op Rottumerplaat, in de zomer van 1971. De schrijver zat daar op uitnodiging van de Vara en de Avro. Dagelijks had hij radiocontact met Willem Ruis en vertelde hij aan hem én aan de duizenden luisteraars over zijn eilandavonturen.

Bomans was op dat moment een Bekende Nederlander, een heel Bekende Nederlander. Hij was de sprokesschrijver maar toch vooral de entertainer, de man die zo vaak op televisie was te zien en altijd maar weer het volk aan het lachen moest zien te krijgen. Hij zei zelden nee en misschien was het daarom dat hij op dat eiland zo uitgeput was.

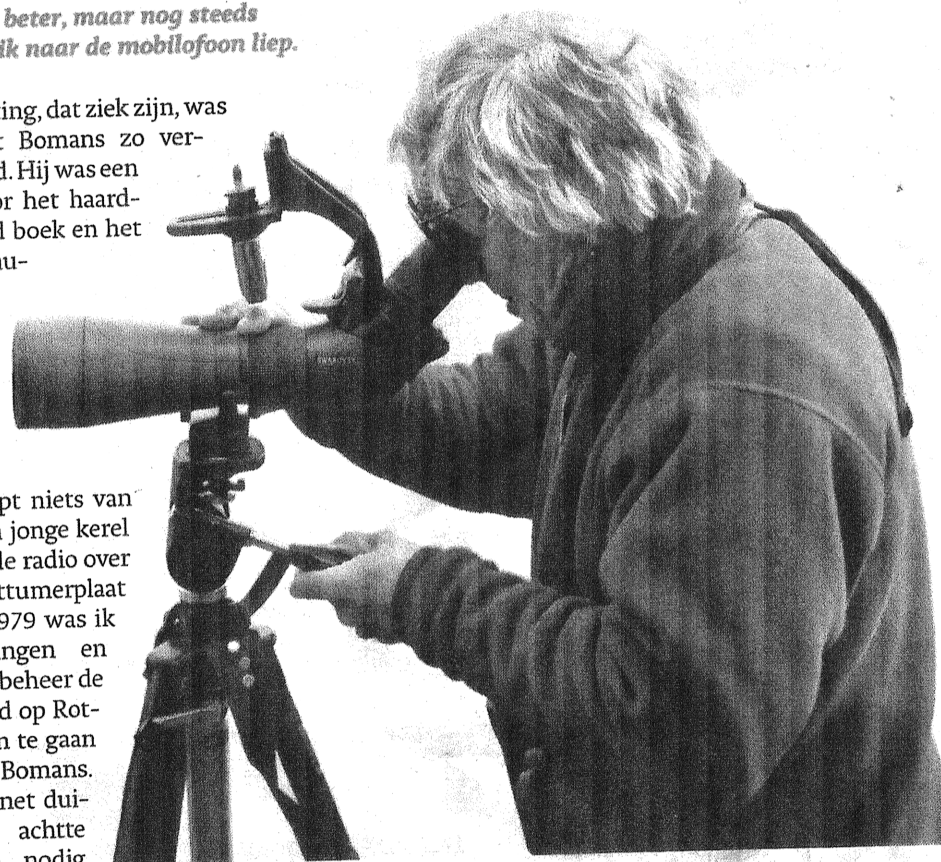
Maandag 12 juli. Vanmorgen om zeven uur wakker geworden, na een voortdurend door gekrijs onderbroken slaap. Was erg bezweet en dronk drie cola-flesjes leeg....Voelde mij beter, maar nog steeds zwak op de benen toen ik naar de mobilfoon liep.

Dat gevoel van uitputting, dat ziek zijn, was er wellicht ook omdat Bomans zo verdwaald was op het eiland. Hij was een stadsmens, iemand voor het haardvuur, zijn pijp, een goed boek en het pianoconcert van Schumann op de achtergrond. Het alleen zijn op het eiland, met alleen zand, water en al die vogels om zich heen, nee, dat was niks voor hem.

Nico de Vries begrijpt niets van dat gevoel. Hij was een jonge kerel toen hij Bomans over de radio over zijn week over Rottumerplaat hoorde vertellen. "In 1979 was ik boswachter in Sellingen en kreeg ik van Staatsbosbeheer de opdracht de vogelstand op Rottumerplaat in de gaten te gaan houden. Acht jaar na Bomans. In die tijd werden er net duinen aangelegd, dat achtte Rijkswaterstaat toen nodig

voor de bescherming van de Groningse kust. Ik trof er die eerste keer een huisje aan, dat staat er nog steeds, en vele vogels. Ja, ook vooral meeuwen."

Die eerste keer werd hij al verliefd op het eiland en die liefde werd in de loop der jaren steeds groter. "Iedere herfst en winter ben ik er vaak te vinden. Dan tel ik de vogels die er dan zitten. Meeuwen, wulpen, bonte strandlopers. Die zijn uit het noorden gekomen, hebben een lange tussenstop op Rottumerplaat en halen voedsel uit de zee, en trekken dan wel gevoed naar Afrika. De vaste boswachter ben ik er trouwens niet, ik ben de vogelteller."

▲ Bomans (links) en Wolkers, de tegenpolen, die elkaar troffen op Rottumerplaat. Foto: ANP

De Vries geniet altijd weer als hij het eiland bereikt en daar met een kompaan zijn telwerk kan verrichten. Hij houdt enorm veel van vogels, is een echte kenner. Hoe anders toch was dat met Bomans. Die werd gek van de meeuwen.

De stoelgang heeft me veel pijn gedaan. Vermoedelijk zagen de meeuwen in dit hurkende wezen een minder weerbaar iemand. Ze snorden in duikvlucht langs mijn hoofd en ik ben blij dat het voorbij is.

De Vries vindt het heerlijk als de meeuwen lang zijn hoofd snorren. Wat hem enige zorgen baart, is het feit dat het aantal getelde vogels wat minder wordt. "In de loop der jaren is dat aantal wat gedaald. De soorten zie je nog wel maar we tellen minder exemplaren. Dat weet ik want alle gegevens worden genoteerd. We moeten de vogelstand op het eiland dus goed in de gaten houden."

De Vries, de zestig gepasseerd, wil dat graag nog er keke jaren doen. "Omdat ik het zo leuk vind. Het dagboek van Bomans heb ik gelezen maar vond ik niet boeiend. Jan Wolkers sprak me veel meer aan."

Die schrijver zat na Bomans op Rottumerplaat en voelde er zich als een vis in het water, natuurmens als hij was. Bomans was blij dat hij op 17 juli weer was opgehaald door een boot. Dit schreef hij toen hij, op dat dag, weer thuis was.

Ik kon nog net even in de tuin lopen en alles stond er nog, goedig en trouw. Binnen de boeken en buiten de wind.... Honger heb ik nog steeds niet. Wel een groot verlangen om morgen, als het licht is, de bloemen en planten, maar vooral de bomen om me heen te zien. Einde en over.

◀ Boswachter Nico de Vries telt vogels op Rottumerplaat. Foto: Archief DvH